

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/118/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515010739
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1515010739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného J.. Q. E., pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 28.06.2016 sp. zn. 2T/82/2015, na verejnom zasadnutí konanom 25. mája 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný J.. Q. E.Ý., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom A., W. XX, na slobode,

podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V z 18.12.2015 sp. zn. 2 Pv 541/14/1105, pre skutok právne posúdený ako prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v období od 11.12.2012 až doposiaľ, bez právneho dôvodu, súhlasu vlastníka a adekvátnej odplaty protiprávne užíva rodinný dom nachádzajúci sa na K. nám. č. X v A., ktorého vlastníkom je poškodená J.. J. Š., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. Č.. X, A., pričom tento neopustil ani po opakovaných výzvach zo strany vlastníčky nehnuteľnosti, napriek tomu, že o jeho užívaní bez právneho dôvodu mal vedomosť najneskôr od augusta 2014,

I e b o

skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 28.06.2016 sp. zn. 2T/82/2015 bol obžalovaný J.. Q. E. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 17.12.2015 sp. zn. 2 Pv 541/2014, pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. bola poškodená J.. J. Š., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. X, A., s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátor zdôraznil, že so závermi prvostupňového súdu sa nemohol stotožniť. Uviedol, že v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bolo jednoznačne vyvrátené, že by obžalovaný mal akékoľvek právo zotrvať v predmetnej nehnuteľnosti. Okresný súd v tomto smere jeho právo zotrvať v predmetnom rodinnom dome odvodzuje najprv od práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, avšak na strane druhej konštatuje, že obžalovaný sa tam zdržiava na základe nájomného vzťahu. Odvolateľ vyslovil názor, že je celkom nesporné, že takéto konštatovania okresného súdu sa nezakladajú na pravde, nakoľko obžalovaný sa tam zdržiava neoprávnene a vlastníčke nehnuteľností dlhodobo v jej užívaní bráni. V prípade vecného bremena je nesporné, že takýto právny vzťah nikdy nevznikol, zmluva o zriadení vecného bremena medzi obžalovaným a svedkyňou nikdy nebola uzavretá, tým pádom nebol podaný ani návrh na jej „zavkladovanie“ do príslušného katastra nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi obžalovaným a svedkyňou E. prebiehala komunikácia o jeho možnom zotrvaní v predmetnej nehnuteľnosti, avšak nikdy nedošlo k finálnej dohode a podpisu zmluvy o zriadení vecného bremena oboma stranami. Z tohto obdobia pochádza i písomnosť (s ktorou konajúci súd spojil údajný vznik vecného bremena) - fotokópia prvej strany Zmluvy o zriadení vecného bremena, s notárom overeným podpisom svedkyne E.. Z vykonaného dokazovania (potvrdil to i obžalovaný) pritom vyplynulo, že túto svedkyňa odovzdala obžalovanému s tým, že ak dôjde medzi nimi k dohode (o iných nehnuteľnostiach), môže dôjsť k dohode a podpisu zo strany obžalovaného. K tomu však nikdy nedošlo a obžalovaný nielen takúto zmluvu nepodpísal, ale s najväčšou pravdepodobnosťou nevidel ani len jej obsah. K vzniku práva z vecného bremena rozhodne nikdy nedošlo, čo napokon potvrdil i obžalovaný, keď vyhlásil, že takúto zmluvu nikdy nepodpísal. Navyše obžalovaný sa s určovacou žalobou (určenie existencie práva z vecného bremena) obrátil i na civilný súd, pričom tento právoplatne rozhodol, že právo z vecného bremena obžalovanému nevzniklo (i v tomto civilnom konaní obžalovaný potvrdil, že zmluvu o zriadení vecného bremena nikdy nepodpísal, ani s ňou nedisponoval). Vychádzajúc z uvedeného prokurátor uviedol, že obžalovanému právo z vecného bremena (doživotné užívanie predmetnej nehnuteľnosti) nikdy nevzniklo, pričom obžalovaný o tomto preukazateľne mal vedomosť. Neobstojí ani tvrdenie súdu o nehodnovernosti svedkyne, nakoľko ani v prípade, ak by jej výpovedi v celom rozsahu neuveril, neexistencia vecného bremena a vedomosť obžalovaného o tejto skutočnosti je nesporná. Ohľadom údajného nájomného vzťahu, od ktorého mal obžalovaný odvodzovať svoje právo užívať nehnuteľnosť, prokurátor podožkoval, že takýto vzťah nikdy založený nebol. I sám obžalovaný potvrdil, že ho svedkyňa „naťahovala“ a po tom, ako svedkyňa zrušila zmluvu o zriadení vecného bremena mu uviedla, že budú spisovať nájomnú zmluvu a keď vznikla, tak napísala, že prenajíma dom, ktorý už nevlastnila. Je teda zrejmé, že medzi svedkyňou a obžalovaným takáto zmluva uzavretá nebola, pričom v následnom období bola predmetná nehnuteľnosť už vo vlastníctve poškodenej, ktorá už od podaného trestného oznámenia opakovane uvádzala, že obžalovaný nehnuteľnosť obýva bez jej súhlasu, pričom keď sa pokúsila obžalovaného odpojiť od zdroja energií zistila, že obžalovaný dotknutým inštitúciám predložil rôzne doklady, mimo iného aj nájomnú zmluvu, ktorú však ona nikdy nevidela a nikdy ju ani nepodpísala. Opakovane uviedla, že obžalovaný jej posielal symbolickú sumu, ktorú mu ona však zakaždým vráti, nakoľko žiadnu nájomnú zmluvu s obžalovaným nepodpísala. Obžalovaného sa pokúsila z nehnuteľnosti dostať i podaním civilnej žaloby o vypratanie bytu, avšak bezúspešne, doposiaľ sa nič nedeje a obžalovaný jej v užívaní nehnuteľnosti neoprávnene naďalej bráni. Pravdivosť výpovede poškodenej J.. J. Š. okresný súd nespochybnil. Vychádzajúc z uvedeného odvolateľ uzavrel, že konanie obžalovaného je pokryté úmyselným zavinením, čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním, tento jednoznačne vedel, že sa v predmetnej nehnuteľnosti zdržiava neoprávnene, právo doživotného užívania nehnuteľnosti mu nikdy nevzniklo, rovnako ako nevznikol žiadny nájomný vzťah medzi ním a vlastníčkou nehnuteľnosti. Napriek výzvam poškodenej sa v predmetnej nehnuteľnosti naďalej zdržiava, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu. Záverom prokurátor navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril aj obžalovaný J.. Q. E. a to osobitným podaním, ktoré bolo doručené na Okresný súd Bratislava V dňa 30.09.2016. Toto vyjadrenie bolo koncipované jeho obhajkyňou. V ňom obhajkyňa uviedla, že s odvolaním prokurátora sa nemôže stotožniť, nakoľko

odvolateľ vyhodnotil skutkový stav nesprávne a neprihliadol na všetky vykonané dôkazy, hlavne nerešpektoval princíp ultima ratio - zásadu subsidiarity trestnej represie. Obžalovaný od začiatku tvrdil, že tento spor má základ v nevysporiadaných majetkových vzťahoch medzi ním a svedkyňou J.. V. E. po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov a obývanie rodinného domu v Bratislave, na K. nám. Č.. X, bolo súčasťou riešenia týchto vzťahov. Odvolateľ zjavne takéto komplexné posúdenie veci nevzhliadol za potrebné, hoci takýto postup je zakotvený v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a umožňuje vyvodiť objektívny záver o tom, že obžalovaný nekonal a nekoná v úmysle neoprávnené zasiahnuť, resp. zasahovať do práva k predmetnému domu, ak aj v čase po darovaní tejto nehnuteľnosti a jednej písomnej výzvy poškodenej J.. J. Š. na vypratanie (teda nie viacerých výziev, ako sa nesprávne uvádza v odvolaní), túto nehnuteľnosť zostal užívať naďalej. Obžalovaný sa už v prípravnom konaní bránil tým, že predmetná nehnuteľnosť, ktorú stále obýva, bola jeho vtedajšou manželkou J.. V. E. účelovo darovaná spolu s ďalšími dvoma rodinnými domami a pozemkami v Bratislave v hodnote takmer X.XXX.XXX,- euro jej sestre - poškodenej J.. J. Š., bez jeho vedomia a súhlasu, aby umelo zúžila rozsah ich bezpodielového spoluvlastníctva ešte pred zánikom manželstva ich rozvodom a tak ho ukrátila na jeho nárokoch pri budúcom vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nakoľko o týchto nárokoch nebolo rozhodnuté, resp. sa nedosiahla definitívna dohoda, nemožno jeho užívanie rodinného domu považovať za užívanie v rozpore s Trestným zákonom, keďže takýto záver za daného stavu je predčasný a právne neudržateľný. Tento rodinný dom je na jednej strane predmetom viacerých civilných súdnych sporov začatých aj na návrh obžalovaného, vrátane sporov o absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy, v dôsledku čoho je právne postavenie J.. J. Š. v civilných veciach, tak aj v trestnej veci ako vlastníčky nehnuteľností spochybnené, ale súčasne na druhej strane aj predmetom mimosúdnych snáh o urovnanie, súčasťou ktorých boli okrem iného, aj dohoda o naturálnom plnení v prospech obžalovaného a to zmluva o zriadení vecného bremena a následne nájomná zmluva. Tieto zmluvy neboli riešené medzi obžalovaným a J.. J. Š., ale medzi obžalovaným a J.. V. E., čo bolo nepochybne vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní preukázané z písomného vyjadrenia notárky Q.. M. K., ako aj z e-mailovej komunikácie medzi obžalovaným a J.. V. E.. Odvolateľ celkovú dôkaznú situáciu vyhodnotil jednostranne a úzko formalisticky iba tak, že ak v trestnom konaní nebol preukázaný platný užívací titul, potom obžalovaný naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu. Obhajkyňa obžalovaného ďalej zvýraznila, že trestné právo má byť uplatňované len ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam, kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú účinné, čo však nie je prípad obžalovaného. Ide o zásadu subsidiarity trestnej represie tzv. princíp ultima ratio. Právne posúdenie skutkového stavu veci v zmysle tohto princípu, odvolanie prokurátora ignoruje. Záverom tohto vyjadrenia sa obhajkyňa obžalovaného domáhala, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol, nakoľko prvostupňový rozsudok je vecne správny.

Na prejednanie odvolania prokurátora Krajský súd v Bratislave nariadil vo veci verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný J.. Q. E., jeho obhajkyňa, splnomocnenec poškodenej J.. J. Š.K. a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd na tomto verejnom zasadnutí postupom podľa § 326 ods. 6 Tr. por. doplnil dokazovanie spôsobom, že prečítal aktualizované výpisy z katastra nehnuteľností Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky a to výpis listu vlastníctva č. XXXX (novou vlastníčkou záhrady a rodinného domu sa stala J.. V. E.) a výpis z listu vlastníctva č. XXXX (novým vlastníkom záhrady a stavby sa stal J.. Q. E.), ako aj úradné záznamy vyhotovené krajským súdom zo dňa 04.05.2017 a zo dňa 05.05.2017, obsahom ktorých sú informácie o stave civilných sporov vedených na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 43C/448/2014, na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 7C/361/2015, na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 17C/714/2015, resp. na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 56Pc/1/2016.

Obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne k prečítaným listinným dôkazom uviedol, že poškodená J.. J. Š. voči nemu viedla dva civilné spory na Okresnom súde Bratislava V, jeden pod sp. zn. 43C/448/2014 o vypratání nehnuteľnosti a druhý pod sp. zn. 7C/97/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia. Obe tieto žaloby poškodená J.. Š. zobrala späť dňa 15.03.2017, čo bol vlastne výsledok mimosúdneho urovnania, ku ktorému dospel nielen on, ale aj poškodená J.. Š., resp. J.. E.. Obžalovaný dodal, že aj on zobral späť všetky civilné žaloby vedené proti poškodenej J.. Š., resp. J.. E.. Výsledkom mimosúdnej dohody o urovnaní, bolo aj uspokojenie jeho práva na bývanie tým, že poškodená mu darovala jednu z troch nehnuteľností, čo dosvedčuje aj výpis z listu vlastníctva č. XXXX.

Prokurátorka krajskej prokuratúry a splnomocnenec poškodenej J. J. Š. k prečítaným listinným dôkazom nevzniesli žiadne námietky, resp. pripomienky.

Na predmetnom verejnom zasadnutí prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu zotrvala na podanom odvolaní a žiadala, aby tomuto odvolaniu bolo zo strany krajského súdu v plnom rozsahu vyhovené.

Splnomocnenec poškodenej na verejnom zasadnutí uviedol, že náhradu škody si v tomto trestnom konaní už uplatňuje.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí navrhla, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol. Dodala, že aj prečítanými listinnými dôkazmi pred odvolacím súdom bolo preukázané, že k naplneniu subjektívnej stránky žalovaného prečinu nedošlo.

Obžalovaný J. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava prednesu svojej obhajkyne. Zo žalovaného skutku sa necíti byť vinným. Dodal, že poškodená J. J. Š., ako aj jeho bývalá manželka J. V. E. uznali jeho požiadavky ohľadom bývania, čoho dôkazom je skutočnosť, že mu darovali jednu z troch nehnuteľností.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

V prvom rade treba konštatovať, že pred súdom I. stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. za rešpektovania zásady, že s rovnakou starostlivosťou sa objasňovali okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech, pričom tieto dôkazy boli vykonané stranami, resp. súdom v dostatočnom rozsahu tak, aby sa mohlo o podanej obžalobe rozhodnúť. Napriek tomuto konštatovaniu, aj vzhľadom k tomu, že medzi prvostupňovým rozsudkom a rozhodnutím o odvolaní uplynula značná doba, krajský súd doplnil dokazovanie spôsobom, že oboznámil aktualizované výpisy z katastra nehnuteľností a to výpis z listu vlastníctva č. XXXX (ten bol zo strany súdu zabezpečený) a výpis z listu vlastníctva č. XXXX (ten predložil obžalovaný prostredníctvom obhajkyne), z ktorých bolo zrejmé, že v týchto výpisoch nastali zmeny v osobách vlastníkov. Novou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti (rodinného domu na K. nám. Č. X v A.) sa od 03.02.2017 na základe darovacej zmluvy stala J. V. E.. Zároveň krajský súd oboznámil aj úradné záznamy o stave civilných sporov, ktoré sa viedli medzi obžalovaným J. Q. E. a poškodenou J. J. Š., resp. J. V. T. E.. Z takto doplneného dokazovania, ako aj z ústnych prednesov procesných strán vyplynulo, že medzi obžalovaným J. Q. E. a poškodenou J. J. Š., resp. J. V. T. E. došlo v rámci civilných sporov k mimosúdnej dohode a títo menovaní účastníci civilných sporov zobrali všetky žaloby späť.

Kľúčovou otázkou, ktorú musel okresný i odvolací súd vyriešiť bolo to, či zistený a ustálený zásah do vlastníckeho práva poškodenej J. J. Š. v rozhodnom období (od 11.12.2012 do 03.02.2017) napíňal znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd pripomína, že podstatou žalovaného trestného činu je úmyselné protiprávne užívanie domu iného, prípadne úmyselné neoprávnené bránenie v užívaní domu oprávnenej osobe. Na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti sa teda vyžaduje vedomosť páchatela, že na užívaní domu iného nemá žiadny právny nárok, resp. vedomosť o tom, že žiadny právny nárok ho neoprávňuje na bránenie v užívaní domu oprávnenej osobe. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že porušenie alebo narušenie vlastníckeho práva, t. j. v posudzovanom prípade užívanie domu napriek nesúhlasu nového vlastníka domu, nie je samé osebe trestným činom, nakoľko ochranu vlastníckeho práva proti neoprávneným zásahom primárne poskytuje civilné právo, prioritne Občiansky zákonník, ktorý upravuje možnosť vlastníka obrátiť sa na civilný súd s rôznymi žalobami, napríklad so žalobou o vydanie veci, o vypratanie nehnuteľnosti, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva atď. Občianske súdne konanie teda poskytuje dotknutým účastníkom priestor na to, aby v ňom predniesli svoje relevantné argumenty ohľadom otázky užívania nehnuteľnosti a všetky sporné skutkové okolnosti.

Aj odvolací súd dospel k presvedčeniu, že v posudzovanom prípade bola tu absencia úmyselného zavinenia obžalovaného o protiprávnosti užívania domu v rozhodnom čase (od 11.12.2012 do 03.02.2017) a tým aj základný predpoklad na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného J.. Q. E. za žalovaný trestný čin. Predmetná vec podľa názoru nadriadeného súdu neprekročila hranice civilného sporu, pričom odvolací súd upozorňuje, že v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ a v ktorých sa vedú civilné súdne spory je primárnou vecou súdov v civilnom konaní vyriešiť všetky sporné otázky. Pre úplnosť treba dodať, že v posudzovanej veci napokon došlo k vyriešeniu všetkých sporných otázok medzi účastníkmi týchto civilných sporov tak, že sami uzavreli mimosúdnu dohodu o urovaní.

Súd druhého stupňa tieto skutočnosti uvádza preto, nakoľko trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo znamená, že v trestnoprávnej náuke, ako aj v praxi sa tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a iba pre typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Princíp trestného práva ako prostriedku ultima ratio sa prejavuje najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, pričom v týchto prípadoch musia orgány činné v trestnom konaní a súd vykladať znaky skutkových podstát s vedomím, že princíp ultima ratio má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu i musia tiež náležite zvažovať, či je možné využiť inštitúty iných právnych odvetví na namietané porušenie práva a či týmito inštitútmi možno reálne dosiahnuť nápravy, ak k porušeniu práva skutočne došlo. Princíp ultima ratio tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlišiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných alebo obchodnoprávných vzťahov a ktoré len zdanlivo vykazujú znaky skutkovej podstaty trestného činu o trestnej činnosti.

Trestné právo a v tomto prípade skutkovú podstatu prečinu podľa § 218 ods. 1 Tr. zák. je možné použiť len v prípadoch, ktoré možno označiť za závažné excesy zo súkromnoprávných vzťahov, ktoré už zjavne presahujú ich rámec a napríklad už majú povahu absolútne bezdôvodného protiprávneho užívania nehnuteľností neoprávnenou osobou, či ignorovanie právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného v civilnom konaní, resp. úmyselného a bezdôvodného znemožňovania jeho realizácie alebo jeho sťažovania. Len takémuto striktnému prístupu totiž zodpovedá to, že trestné právo má byť uplatňované len ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam, kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú účinné (ide už o vyššie uvedenú subsidiaritu trestnej represie, tzv. princíp ultima ratio).

K uvedenému odvolací súd opätovne pripomína, že nie každé porušenie práva musí nutne znamenať, že došlo aj k spáchaniu trestného činu, pretože v opačnom prípade by každé porušenie práva muselo byť riešené v trestnom konaní, čo možno považovať za absurdné. Ak by zákonodarca chcel, aby každé porušenie práva (napríklad vlastníckeho práva) bolo riešené prostriedkami trestného práva (napríklad prostredníctvom prečinu podľa § 218 Tr. zák.), celkom určite by neupravil systém ochrany vlastníckeho práva v Občianskom zákonníku a nezriaďoval by civilné súdnictvo.

Aj odvolací súd zhodne so súdom I. stupňa konštatuje, že skutok nie je trestným činom. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne vyslovil, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že konaním obžalovaného došlo k naplneniu znakov žalovaného prečinu po subjektívnej stránke. Záver o tom, či je tu zavinenie v zmysle § 15 Tr. zák. je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Bez zavinenia niet trestného činu. Treba dodať aj to, že v trestnom konaní nie je nevyhnutné potvrdiť obhajobné tvrdenia obžalovaného, ale dôkazmi vykonanými v súlade s Trestným poriadkom jeho obhajobu vyvrátiť tak, aby o dokazovanej skutočnosti neboli žiadne pochybnosti.

Vzhľadom na vyššie rozvedené skutočnosti a právne závery, bolo nevyhnutné zo strany krajského súdu akceptovať napadnutý rozsudok, t. j. oslobodenie obžalovaného J.. Q. E. spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. b/ Tr. por. Odvolací súd pritom vyslovuje, že okresný súd sa dopustil formálneho pochybenia, keď vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, neuviedol v napadnutom rozsudku popis skutku, vrátane miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne neuviedol iné skutočnosti, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Zákonná požiadavka, aby bol uvedený opis skutku aj vo výroku, ktorý sa obžalovaný spod obžaloby oslobodzuje, je výslovne zakotvená v ustanovení

§ 163 ods. 3 Tr. por. Takéto formálne pochybenie prvostupňového súdu napravil nadriadený súd svojím vlastným rozhodnutím.

Súd prvého stupňa v čase svojho rozhodnutia nepochybil, keď poškodenú J.. J. Š. podľa § 288 ods. 3 Tr. por. účinného do 30.06.2016 odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. V prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby je totiž takýto výrok obligatórny, nakoľko zaviazanie obžalovaného na náhradu vzniknutej škody neprichádza do úvahy. Vzhľadom k tomu, že poškodená J.. J. Š. prostredníctvom svojho splnomocnenca v rámci odvolacieho konania sa už náhrady škody nedomáhala, za tejto situácie potom pominul zákonný dôvod, aby odvolací súd rozhodol aj výrokom podľa § 288 ods. 3 Tr. por. účinného od 01.07.2016 a poškodenú odkázal na civilný proces.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd na podklade odvolania prokurátora rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal dostatok pokladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.